

РЕШЕНИЕ

№ 6573

гр. София, 28.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав**, в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **444** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на И. В. З., гражданин на Руската Федерация с постоянен адрес в Русия, К., [дата на раждане], съдебен адрес: [населено място], [улица], адвокатско съдружие „Д. и Ко“ адвокат И. М., срещу Отказ за издаване на виза от Генералното консулство на Република България в Русия, издаден от консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – С. П., Р. федерация.

В жалбата и в направеното уточнение от дата 22.03.2024 г. е посочено, че постановеният отказ е незаконосъобразен. Той е формален, несъобразен с приложимите материалноправни норми, в противоречие с целта на закона, както и с установената фактическа обстановка и представени доказателства. В жалбата е посочено още, че не се оспорва фактът, че отказът е издаден от компетентен орган (чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим). Допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Липсва съвместно становище от службите за административен контрол на чужденците. Жалбоподателката е материално обезпечена, доколкото от 25.02.2014 г. е пенсионно осигурена – получава пенсия за старост. Не е взето предвид и обстоятелството, че И. З. има банкова сметка, която е еуро и в нея има достатъчно налични средства. В заявлението за издаване на виза от дата 20.10.2023 г. са посочени и приложени всички необходими документи. Налице е противоречие с материалния закон. Не са налице фактическите основания, посочени в отказа. Липсват конкретни фактически основания за хипотезата на

правната норма, посочена като основание за отказа на виза. Нарушена е и целта на закона. В уточнението към първоначалната жалба е посочено, че отказът нарушава разпоредби на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Като основание са посочени чл. 6 и чл. 8 от ЕКЗПЧ. Не е зачетено правото на личен живот. Ответникът - консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – С. П., Р. федерация, редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт В. З.. Исква от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира се присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща прокурор за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София – град, Първо отделение, 45 – ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза, подадена в Посолството на Република България в М. на дата 20.10.2023 г., И. В. З. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Към заявлението са приложени следните документи: паспорт на Руската федерация; договор за наем между Е. Асадуллина, гражданка на Руската федерация, от една страна като наемодател и И. В. З., от друга, като наемател. С този договор се предоставя за срок от една година правото на наемателя да ползва временно за една година имот на адрес: [населено място], [улица], ет. 3. Представена е и декларация, съгласно § 1, т. 20, подточка 2 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, по силата на която се предоставя адрес на пребиваване на И. З.. Декларацията е заверена нотариално. Към заявлението е представено и банково удостоверение № BS00837. То е издадено от Българо – американска кредитна банка и удостоверява обстоятелството, че И. З. има открита сметка в евро в размер на 6964. 72. Приложено е и пенсионно удостоверение, което удостоверява, че З. получава пенсия от дата 25.02.2014 г. пожизнено. Приложени са и документи, които удостоверяват размера на осигурителната пенсия за старост за три месеца – август 2023 г., септември 2023 г. и октомври 2023 г., а именно – по 19381, 42 рубли месечно. Приложена е справка, от която е видно, че И. З. не е осъждана.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено, че пенсията на чуждия гражданин е под минималната за Република България. Не е изпълнено условието на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95 – 00 – 254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи Н. М., на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ. В точка 5 от тази заповед е посочено, че когато в консулската служба няма друго консулско длъжностно лице ръководителят на консулството сам подписва формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата.

По делото е прието отрицателно становище от Началник сектор „Миграция“ към ОДМВР – Б.. В него е посочено, че получаваната пенсия от З. е по-малка от минималната пенсия за България. Приложено е и становище от ДАНС. В него е

посочено, че И. З. е подала заявление за виза тип „D“ в Посолството на Република България в М., с номер MOW 24002730 / 26.02.2024 г. В писмото е посочено още, че процедурата по съгласуване на посоченото заявление е осъществено от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Изразено е положително становище в Националната визова информационна система. Няма данни лицето да представлява заплахата за националната сигурност. По делото е представена разпечатка от проведеното по електронен път съгласуване между Дирекция „К. отношения“ при МВнР, ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР. Видно от тази разпечатка на 3.11.2023 г. служител на ДАНС Г. дава положително становище (л. 75 от делото).

Административен съд София – град, Първо отделение, 45 – ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази доводите на страните, приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима. Отказът е връчен на И. З. на дата 19.12.2023 г. Жалбата е подадена по пощата с пощенско клеймо от дата 28.12.2023 г. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на индивидуалния административен акт. В допълнителна молба са изложени обстоятелства, свързани с разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съгласно която отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 (за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, според която разпоредба „чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗЧРБ, чужденец е и лице без гражданство, което не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл. 8 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т. 3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване,

транзитно преминаване или летищен транзит (аргумент от чл. 9 от ЗЧРБ), а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл. 9, ал. 2 от ЗЧРБ - и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена, а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи. Един от тези документи е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е издаден от консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – С. П., Р. федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

В отказа за издаване на виза са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17, чл. 10, ал. 1, т. 24 и чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17), респ. когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване (т. 24).

Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. При подаване на заявление за издаване на първоначално разрешение за пребиваване се представят и

документите, чрез които е обосновано заявлението за издаване на виза по чл. 15, ал. 1, а навършилите 18-годишна възраст чужденци, с изключение на лицата, които притежават статут на лица без гражданство в Република България, представят и документи за съдимост или за криминална или за полицейска регистрация, издадени съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или на обичайното пребиваване.

По делото е представена разпечатка от проведеното по електронен път съгласуване между Дирекция „К. отношения“ при МВнР, ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР. Видно от тази разпечатка, З. е поискала виза за срок от 6 месеца. Посочена е дата на влизане от 15.11.2023 г., дата на излизане – 13.05.2024 г. Валидност на визата до: 15.05.2024 г. В самата разпечатка неточно е посочено, че З. има сметка в БАКБ в размер на 6964.72 лева, като всъщност сметката е еурова.

Според настоящия съдебен състав цитираната от административния орган разпоредба – чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ – не може да служи като основание за отказ от издаване на виза за дългосрочно пребиваване, т. нар. виза „D“. Основанията за постановяване на такъв отказ се съдържат единствено в чл. 10 от ЗЧРБ и в Наредбата. При техниката “*pro subjecta materia*” смисълът на тълкуваните понятия се изяснява на основата на мястото, което те заемат в определена съвкупност от норми – институт, отрасъл. Систематичното място в ЗЧРБ на основанията, на които се е позовал Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – С. П., Р. федерация е сред условията за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденци, съгласно чл. 24 от ЗЧРБ, които вече притежават виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15 от същия закон.

Тоест тези условия се отнасят до лица, представили вече всички документи по чл. 19, във връзка с чл. 13 и чл. 14 от Наредбата и на които вече е издадена виза. Така както е формулиран отказът за издаване на виза не става ясно защо се приема, че З. не успява да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ). На следващо място, не става ясно, защо органът приема, че по отношение на З. са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 24 ЗЧРБ) Очевидно затруднен при изграждането на своите мотиви, органът привлича като фактическо основание за отказа хипотезата на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ. Тази хипотеза обаче не е установена в чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ.

Дори да се приеме, че И. В. З. е трябвало да представи доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, според чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, съдът намира, че жалбоподателката успява да се справи с тежестта на доказване. Не може да се приеме, че З. не е представила доказателства за наличие на средства в размер, който надвишава минималната пенсия за страната.

По делото са представени доказателства, че жалбоподателят З. получава пенсия в размер на 19381 рубли месечно, което е приблизително 393 лева. По делото е представено банково удостоверение BS00837 от „Българо – американска кредитна банка“ АД. В него е посочено, че З. е клиент на банката и има открита сметка в нея.

Посочен е и конкретен размер на сумата: EURO 6964. 72. Тоест към датата на подаването на заявлението за издаване на виза „D“ З. е разполагала със сумата от 6964. 72 евро. Конвертирана в български лева сумата е в размер на 13 621 лева. Към датата на издаване на оспорения отказ минималната пенсия в Република България е 523 лева. Исканата от З. виза принципно се издава за 6 месеца. Тоест, ако сумата, посочена в банковата сметка на З. (левов еквивалент 13 621 лева) бъде събрана с месечната пенсия в левов еквивалент в размер на 393 лева (сумарно 2358 лева за 6 месеца), то излиза, че жалбоподателката е разполагала с месечна сума в размер на 2663 лева. Тоест сумата значително надвишава минималната пенсия в Република България към този момент – 523 лева. Сумата на практика значително надвишава и месечния размер на минималната работна заплата за периода 1.01.2023 – 31.12.2023 г., определена с Постановление на Министерския съвет № 497 от 29.12.2022 г., а именно – 780 лева. Всичко посочено дотук води до извод, че жалбоподателят се справя успешно с доказателствената тежест в хода на проведеното съдебно производство. Установява се по безспорен начин, че тя разполага със средства, които надвишават значително минималната пенсия за Република България.

Според чл. 19 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1) документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и; 2) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Член 13, ал. 2, буква „б“ от Наредбата гласи, че е необходимо представяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Граматическото тълкуване на последната норма сочи, че едно от изискванията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е изпълнение на една от двете хипотези.

В конкретния случай няма спор, че жалбоподателката З. е представила както доказателства за осигурено жилище, така и доказателства за налични парични средства. Първото обстоятелство се установява от представен договор за наем, сключен между И. З. и Е. Асадуллина. С този договор на жалбоподателката е предоставен под наем имот в [населено място], [улица], етаж 3. Представена е и декларация по § 1, т. 20, подточка 2 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ. Видно от тази декларация Е. Асадуллина предоставя адрес на пребиваване на И. З..

Съдът съобрази, че в чл. 30, ал. 2 от Наредбата е поставено условие за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че такава се издава или отказва след разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. В случая отрицателното становище е от ОДМВР – Б..

Независимо от това, съдът намира, че в хода на съдебното производство жалбоподателят проведе успешно доказване. Постановеният отказ е незаконосъобразен и трябва да бъде отменен. Преписката трябва да се върне на завеждащ консулската служба – Генерален консул на Република България в С. П., Р. федерация за ново произнасяне по заявление № 23006107 от 20.10.2023 г., подадено от И. В. З., гражданин на Руската Федерация. При новото разглеждане на преписката административният орган трябва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен

акт.

По изложените съображение се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид D за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което трябва да бъде отменен. Административните актове трябва да се основават на действителните факти от значение за случая. (чл. 7 от АПК, озаглавен „Истинност“). Административният орган е нарушил разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от АПК, като не е преценил всички факти и доводи от значение за случая. Това е довело и до нарушение на материалния закон. В своята практика ВАС посочва, че „Когато жалбоподателят оспорва съществуването на фактическите обстоятелства, посочени като основание за издаване на акта, т. е. когато отрича да е осъществен юридическият факт, който поражда правото на административния орган да издаде административния акт със съответното съдържание, доводът е за материална незаконосъобразност“. (Решение № 11177 от 26.11.2017 г. по адм. д. № 8280 / 2007 г. на ВАС, 5 – членен състав). Жалбоподателят успешно доказва, че разполага с финансови средства, които надвишават минималната пенсия за Република България. Актът е издаден при липса на юридическия факт, предвиден в приложимата правна норма.

По отношение на разноските, конкретно искане от страна на жалбоподателя и процесуалния и представител не е направено. Съгласно чл. 81 от ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски. Тоест - при липса на искане, съдът не дължи произнасяне по отношение на разноските.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. З., гражданин на Руската Федерация с постоянен адрес в Русия, К., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза от Генералното консулство на Република България в Русия, издаден от консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – С. П., Р. федерация, по заявление 23006107 от 20.10.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на Генералния консул на Република България в С. П., Р. Федерация, за ново произнасяне по заявление № 23006107 от 20.10.2023 г., на И. В. З., гражданин на Руската Федерация, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.